

Mál nr. 124/2020

M og

V v/ Starfsverndar (slysa og sjúkratryggingar).

Ágreiningur um bótaskyldu vegna endurtekinnar tímabundinnar algerrar óvinnufærni.**Gögn.**

Málskot, móttakið 27.3.2020, ásamt fylgigögnum.

Athugasemdir V, dags. 22.5.2020, ásamt fylgigögnum.

Málsatvik.

Samkvæmt tjónstilkynningu, dags. 20.8.2019, varð M algerlega óvinnufær frá 14. júní 2019 til 15. ágúst sama ár eftir að hann hafði 1. maí 2019 fengið högg eða slink á vinstra hné við fall þar sem hann rak hnéð í vegg. M krafðist bóta úr Starfsvernd, sérstakri slysa- og sjúkratryggingu sem hann hafði í gildi hjá V fyrir milligöngu A, nánar tilgreindrar váttryggingamiðlunar hér á landi. Váttryggingin bætir m.a. tjón vegna tímabundinnar algerrar óvinnufærni („Permanent Total Disablement“). M voru greiddar bætur úr váttryggingunni fyrir framangreint tímabil sem hann var algerlega óvinnufær. Með nýrri tjónstilkynningu, dags. 15. janúar 2020, kom fram að M hafði að nýju orðið algerlega óvinnufær frá 3. desember 2019 og um óákveðinn tíma vegna sömu sjúkdómseinkenna. M hefur á ný krafist bóta úr váttryggingunni vegna þess sjúkratímabils sem hófst 3. desember 2019.

V hefur hafnað bótaskyldu með vísan til svofellds ákvæðis í skilmálum váttryggingarinnar: „**Recurrent Disability mean Temporary Total Disability from which You Recover and which recurred during the Period of Insurance.**“ Tjónsatburðinn 1. maí 2019 sem leiddi upphaflega til hinnar algeru óvinnufærni hafi orðið á váttryggingartíma (Period of Insurance) váttryggingarskírteinis sem gildi frá 2. september 2018 til 1. september 2019. Óvinnufærni hafi tekið sig upp aftur að liðnum váttryggingartímanum, en váttryggingin hafi ekki verið endurnýjuð þegar váttryggingartíminn hafi verið á enda runninn 1. september 2019. Þar sem óvinnufærnin hafi ekki komið upp að nýju innan váttryggingartíma (Period of Insurance), þ.e. á tímabili meðan váttryggingin var í gildi, eins og áskilið er samkvæmt tilvitnuðu skilmálaákvæði eigi M ekki rétt til frekari bóta.

M kvaðst hafa fengið tölvupóst frá A þann 22. júlí 2019, þar sem honum var gert að fylla út nýja heilsufarsyfirlýsingu, samþykka hana og senda A „minnst 60 dögum fyrir endurnýjun að öðrum kosti mun þurfa að fylla út nýja umsókn.“ Sökum þess hve seint tölvupósturinn hafi borist hafi hann ekki náð að skila heilsufarsyfirlýsingunni innan 60 daga.

Álit.

Í váttryggingarskírteini vegna váttryggingar þeirrar sem hér um ræðir fyrir tímabilið 2. september 2018 til 1. september 2019 er sérstök áminning, svohljóðandi: „Váttrygging þessi er gefin út fyrir ofangreint váttryggingartímabil og endurnýjast ekki nema að undangenginni beiðni váttryggingartaka þess efnis og undirritun á nýrri heilsufarsyfirlýsingu hins váttryggða.“ Hinn 22. júlí 2019 sendi A tölvupóst til M þar sem m.a. koma fram að ef M vildi „endurnýja óbreyttan samning, vinsamlegast svaraðu eftirfarandi spurningum um hvort að heilsufar þitt sé óbreytt og önnur atriði sem þar er að finna sömuleiðis.“ Þá kom fram í tölvupóstinum að V áskildi sér rétt til að „breyta iðgjaldi, skilmálum eða endurnýja ekki við lok gildistíma váttryggingarinnar sé þessum skilyrðum ekki uppfyllt.“ Ekki er um það deilt að M brást ekki við þeim tilmælum sem fram komu í þessum tölvupósti, líkt og að framan greinir.

Málatilbúnað V verður að skilja svo að váttryggingin endurnýist í lok hvers váttryggingartímabils því aðeins að M hafi beiðst endurnýjunar og afhent nýja heilsufarsyfirlýsingu. Með því að M hafi ekki fylgt þessu í tengslum við endurnýjunina 2. september 2019 hafi váttryggingin ekki verið endurnýjuð og af þeim sökum ekki í gildi þegar óvinnufærni M tók sig upp að nýju í desember sama ár.

Í 1. mgr. 79. gr. laga nr. 30/2004 um váttryggingarsamninga er svofellt ákvæði: „Nú á slysa- eða sjúkratrygging að gilda í tiltekinn tíma, eitt ár eða lengur, og félagið hyggst ekki framlengja váttrygginguna fram yfir þann tíma og skal það þá tilkynna váttryggingartaka það í síðasta lagi tveimur mánuðum áður en váttryggingartímabilið er á enda. Að öðrum kosti framlengist váttryggingartímabilið um eitt ár.“ Þegar A sendi fyrrgreindan tölvupóst 22. júlí 2019 var talsvert skemmri frestur en tveir mánuðir til loka váttryggingartímabilsins. Af gögnum málsins verður ekki ráðið að V hafi fyrir tveggja

mánaða frestinn sent M tilkynningu í samræmi við téð lagaákvæði. Af því leiðir að vátryggingartímabilið framlengdist um eitt ár frá 2. september 2019 að telja. Jafnvel þótt M hafi ekki greitt iðgjald fyrir vátryggingartímabilið sem þá hófst er til þess að líta að ekki verður séð af gögnum málsins að M hafi verið krafinn um iðgjald vegna endurnýjunarinnar og því ekki skapast skilyrði til niðurfellingar vátryggingarinnar vegna greiðsludráttar samkvæmt ákvæðum 95 og 96. gr. laga nr. 30/2004. Að framangreindu virtu verður að líta svo á að vátryggingin hafi verið í gildi 3. desember 2019 þegar óvinnufærni M tók sig upp að nýju. Hann á því rétt á bótum úr vátryggingunni vegna þeirrar óvinnufærni sem þá hófst.

Niðurstaða.

M á rétt á bótum úr Starfsvernd (slysa- og sjúkratryggingu) hjá V.

Reykjavík, 26. júní 2020.

Þóra Hallgrímsdóttir lögfr.

Valgeir Pálsson lögm.

Hildigunnur Hafsteinsdóttir lögfr.